

Meditatie

Meditatie over Pinksteren.

“Het is mijn taal niet,” zei een meisje, middelbare scholiere. Ze had geen zin om mee te praten over zo’n suf woord als participatie. Het is een zin uit een stuk in Trouw, die al dagen in mijn hoofd haakt. Nadat ze toch in gesprek was geraakt over participatie, bleek ze heldere gedachten over het onderwerp te hebben. En toen kwam haar observatie over wat haar had belemmerd: “Het is mijn taal niet.”

De taal van Pinksteren is mijn taal niet. Hoe vaak ik Handelingen 2 ook lees, zing of beluister, nog nooit is mijn hart opgesprongen. Deze taal helpt mij niet om ontvankelijk te zijn voor de Geest van God.

Pinksteren gaat over taal: de leerlingen spreken en werkelijk iedereen begrijpt wat ze zeggen. Overdreven uitgebreid staat er hoeveel verschillende talen klinken onder de drommen mensen die op de leerlingen afkomen. Zo wordt het een wonderverhaal. Dat is jammer. De geest, die waait waarheen hij wil, is geen wonder. Of onze levensadem zou een wonder moeten zijn.

De taal waarin de Geest, God dus, tot ons spreekt is geen wondertaal, maar bij uitstek onze eigen taal. Altijd.

Mijn eigen taal. Pas als ik mag spreken in mijn eigen taal kan ik mij goed uiten. Pas als ik mijn eigen taal hoor, voel ik mij aangesproken. Dat heeft te maken met onze moedertaal, maar vooral met de taal van het gevoel, de ervaring. Ieder spreekt tot God in zijn eigen taal. Natuurlijk bidden wij braaf in de officiële landstaal tot God, zoals we hebben leren bidden thuis, op school of in de kerk. Maar in ons innerlijk gesprek, of het nou een tevreden gemurmel is onder het stofzuigen of een hartekreet uit nood, dat doen we in onze moedertaal.

Kan het eigenlijk wel, dat de taal, de woorden van iemand anders je dichter bij God brengen? Heel voorzichtig denk ik van wel. Het is een teer terrein, het gaat over het openstellen van jezelf voor de woorden van een ander, die met de grootste omzichtigheid binnen mag treden.

Het Pinksterverhaal in Handelingen is een verhaal van lawaai, drommen mensen, grote woorden. Zo’n overvol plein vol begeisterte mensen met een gloedvolle toespraak door Petrus om het af te ronden. Het is aantrekkelijk om mee te gaan in de golven van emotie van een grote groep mensen. Opgetild worden boven jezelf uit, opgenomen in een groter geheel. Heerlijk om erbij te horen. We laten ons dopen, hoe meer hoe liever! En wee degenen die dit niet inzien!

De enkelen die niet meegaan in de algemene juichstemming worden weggezet als spotters. Zij horen het niet, ze horen er niet bij. Zo worden ze buiten de kring van de menigte gezet.

Ik hoop van harte dat de menigte niet zo overtuigd raakte van haar eigen gelijk, dat ze buitenstaanders vijandig ging bejegenen.

Mijmerend over Pinksteren denk ik aan het stuk dat Jolanda vorige week zondag las over Noach. De raaf vergeet ik altijd. En nu moest ik het ook weer nalezen om te weten wat er over de raaf gezegd wordt, ik had het niet goed opgevangen bij het voorlezen, en verschil ook van mening met de NBV-vertaling. De raaf wordt door Noach als eerste uit de ark gelaten. Hij vliegt en vliegt en keert weerom, tot het water op het land is opgedroogd.

Raven zijn nog groter dan kraaien en die vind ik al behoorlijk groot. Ik zal een jaar of 17 geweest zijn toen ik een kraai vond die niet wegvloog. Hij liet zich oppakken en ik liep met hem in mijn handen naar huis, maar dat was een hele uitdaging, want zijn snavel kon hij nog uitstekend gebruiken. Steeds weer draaide

hij met een snelle beweging een cirkeltje vel van mijn hand af, maar ik was vastbesloten hem/haar te redden. We brachten de nacht in mijn slaapkamer door, beide onrustig. De volgende ochtend leek de kraai weer zo tierig dat ik hem uit mijn zolderraam losliet, en weg vloog ze! Nu pas valt me de overeenkomst met het raam in de ark op.

De kraaien en raven, geen vogels van de massa, ze vliegen alleen of in paren.

Soms is de taal van vogels mij vertrouwder dan de taal van de bijbel.

Niet dat ik vogeltaal spreek, dat mocht ik willen. Maar door te kijken, rustig te overwegen waar een vogel mee bezig is, kan ik best iets begrijpen van een vogel.

Vogels verwachten ook helemaal niet dat ik ze begrijp.

Dat is een groot verschil met de bijbel, en dus met het Pinksterverhaal. Wij worden verondersteld te begrijpen wat er gebeurt. De leerlingen begrijpen het.

Ik begrijp er niet zoveel van.

Raaf (links) en zwarte kraai (Peter Alfrey)

Disclaimer: dit stuk is mijn taal, als het uw taal niet is, denk vooral niet dat er iets mis is met u! Wie weet kunnen we het dan hebben over waar onze talen botsen.

Caroline Lemmens